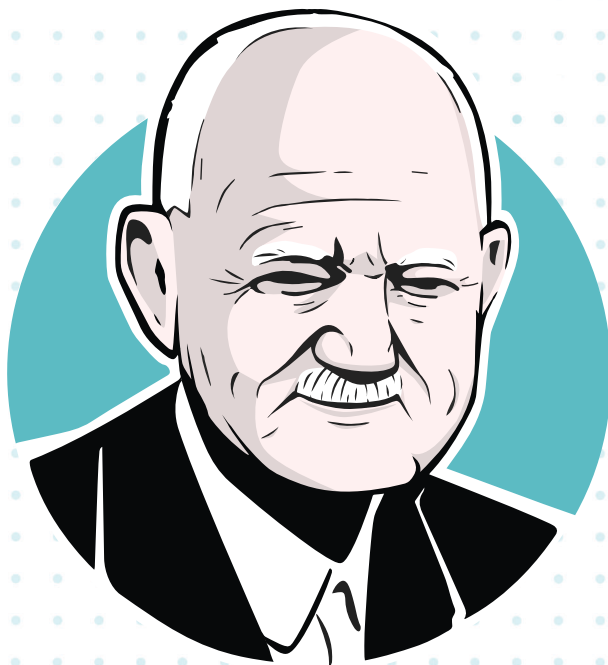

forbed og min
som Følgeren. — — —
er hake,
og skalk.
gjætt?
in dæm. — — —
le staks ha hjerke fæll
le har ølet
det hilt hjele har f
in for øie, Abi

YDMYKHET ER SELVE SAKEN

— Elias Aslaksen —

TEMA 4

Hønefoss, juleen 1960.

Dyrebare kullikk-brøder!
Litter, eldgamle metoder. —
Hvor du er stor
Her på jord
Lust for dem som tror!!!
Men ellers du nok er
For hvem isor
En underlig en
Som gjør forbed og min
Hillet som Følgeren. — — —
Fører hilt wa hilt
Hilt a hilt a hilt

Ydmykhet er selve saken!

Gud gir den ydmyke nåde. Og da er det knusende likegyldig, skriv opp det og, da er det knusende likegyldig hva alle andre gjør. For det er jo så soleklart som det kan forblitt, at frelsen, det er en personlig sak mellom Gud og den enkelte. Det kommer ikke noe menneske innimellom der. Det er en direkte forbindelse mellom Gud og hver enkelt person. Det kan ikke komme med noen andre mennesker innimellom der.

"Gud gir den ydmyke nåde. Og da er det knusende likegyldig hva alle andre gjør."

Elias Aslaksen

Gud er gnistrende rettferdig. Ingen personanseelse. Det samme enten det er nyomvendte eller eldstebrødre eller hvem det er. Det er knusende likegyldig. Alle er like for loven. Finnes ikke antydning til personanseelse. Derfor kan det også hende at det har blitt forholdsvis svært bra med noen, men så går det på hodet til dem, og så kan de gå kaputt, helt kaputt. Og havner utenfor.

Vi er på valg utallige ganger hver dag, hundrevis, tusenvis av ganger. Og alt sammen er utslag av ydmyket eller det motsatte.

Elias Aslaksen

Fra en tale holdt i januar 1976

Jeg håper dere skjønner det. Jeg håper dere skjønner hva jeg sier. Gud gir den ydmyke nåde. Ja hvem kan forstyrre det da? Hvem kan hindre det? Det er jo ved hans nåde det lykkes, nåde betyr hjelp altså. Vi har to ord for nåde, det ene er benådning, og det andre er nåde. Benådning – det er forsoning og syndenes forlatelse. Det er benådning. Og nåde – det er hjelp. Kraftig hjelp! Det er å få sant lys og sant liv og få seier og gå fra lys til lys og fra seier til seier og fra herlighet til herlighet. Det gjør man ifølge ydmykhetens lov. Og så er det en annen dum tanke: gjennom en slags beskjedenhet, man kan tenke om seg selv at – jeg er jo en ekstra stor stakkar, det kan ikke bli så mye ut av meg. Det er 100% løgn. Det er like mye håp for de aller største, for den aller, største synderen på jorda. Det er ikke noe spørsmål om hva vi har vært. Det er spørsmål om hvor ydmyke vi er og blir, og hva vi derved blir. For det er derved vi blir noe i sannhet. Og det går på millimeteren og milligrammet.

"Det er ikke noe spørsmål om hva vi har vært. Det er spørsmål om hvor ydmyke vi er og blir, og hva vi derved blir. For det er derved vi blir noe i sannhet."

Elias Aslaksen

< Hør på talen.

Spørsmål

I talen «Ydmykhet» sier Elias Aslaksen at en tanke som «Jeg er en stakkar; det blir ikke mye ut av meg», er løgn. Hvorfor er det slik, i følge Aslaksen?

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Notater

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Guds livets grunnlov

"Gud er den som dømmer; den ene fornedrer han, den annen ophøier han." Ps. 75, 8. "Så står det da ikke til den som vil, heller ikke til den som løper, men til Gud som gjør miskunnhet. Altså: hvem han vil, den miskunner han sig over og hvem han vil, den forherder han." Rom. 9, 16, 18. Den sig selv ophøier, skal fornedres; og den sig selv fornedrer, skal ophøies. Matt. 23, 12. "Likeså skal I yngre underordne eder under de eldre, og I alle skal iklede eder ydmykhet mot hverandre; ti Gud står de stolte imot; men de ydmyke gir han nåde." 1. Pet. 5, 5. "ydmyk eder for Herren, og han skal ophøie eder." Jak. 4, 10. "Førenn jeg blev ydmyket, for jeg vill; men nu holder jeg ditt ord. Det var mig godt at jeg blev ydmyket, forat jeg kunde lære dine forskrifter. Jeg vet, Herre, at dine domme er rettfærdighet og i trofasthet har du ydmyket mig." Ps. 119, 67, 71, 75.

Gud hverken fornedrer eller ophøier, hverken forherder eller velsigner, hverken lar det mislykkes eller lykkes — på slump. Det gjør han alltid, i alle tilfeller og mot alle personer efter bestemte love.

Hovedloven er ydmykhetens lov. Hva er egentlig ydmykhet? Det er ikke en klynkende tone eller nogen pene fraser. Det er selverkjennelse og inntagelse av rettmessig plass overensstemmende dermed.

F. eks.: Når den unge underordner sig under den eldre, da er han ydmyk. Han erkjenner sin ungdom og innstiller sig under den eldre.

"Ydmykhet faller sammen med kjærlighet til sannheten."

Elias Aslaksen

I ovennevnte skriftsteder er der tale om to hovedgrader av ydmykhet. I Ydmyke sig selv. II La sig ydmyke. Ydmykhet faller sammen med kjærlighet til sannheten. Sannheten er at man jevnlig — på alle felter — er for høit oppe. Ved kjærlighet til sannheten (2 Tess. 2, 10) innrømmer man dette, ydmyker sig og fornedrer sig selv overensstemmende med det sannhetens lys som skinner ut fra Skriftene, i vidnesbyrd eller på annen måte.

Forsteklasses ydmykhet består deri at man frivillig dømmer sig selv (1. Kor. 11, 31–32) og fornedrer sig selv — av egen drift. Annen classes ydmykhet består deri at man erkjenner når man blir ydmyket av Gud, når man blir personlig dømt gjennom andre personer eller ved tilskikkelser av en eller annen art. Man behøver altså i dette tilfelle en ekstra hjelp for å kunne være ydmyk. Uten denne vilde man ikke kunne erkjenne sin dårlighet. Når lyset skinner i forsamlingen uten å være adressert til nogen bestemt person, opdager man ikke at det treffer noget hos en selv. Man må ha en personlig henvendelse av en eller annen sort før man opdager det.

I beste tilfelle setter man sig selv tilbake fordi man ser at der er ens rettmessige plass. I det annet tilfelle setter man sig lenger fremme; men når verten forklarer vedkommende at hans plass er lenger tilbake, skammer han sig og setter sig straks tilbake. Hvis han nøler med dette, kan vi si at det blir en tredje classes ydmykhet. Og dersom man ikke erkjenner og lar sig fornedre idetheletatt, er det hovmod og stolthet — og man får overhodet ikke nåde, ikke hjelp ikke frelse. —

Dette dreier sig alt sammen om virkeligheter, om kjennsgjeninger. Foruten dette har vi en slags ydmykhet, nemlig, falsk ydmykhet, hyklet ydmykhet. Denne består i ord, tone og ansiktsuttrykk som vel har skinn av ydmykhet, men som — når det kommer til kraften, til virkeligheten — viser sig kun å være skuespill. —

Å ydmyke sig, er selv å innta rett plass.

Å bli ydmyket er med eget samtykke å være satt på rett plass av andre. Å være stolt er å forsvare og ville beholde den plass man ikke med rette tilkommer. —

Elias Aslaksen

"Skjulte Skatter" februar 1932

< Hør på audiofil av artikkelen.

Spørsmål

Elias Aslaksen skriver i stykket «Guds-livets grunnlov» at ingenting skjer på slump, men at Gud alltid handler etter sine lover. Har du et valg som påvirker Guds plan med ditt liv?

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Notater

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Fra bare løgn — til bare sannhet!!!

For en frelse! For en forvandling! For en utvikling! For et kall! For en absolutt ubeskrivelig kjærlighet Gud har til oss, at han virkelig vil gjøre et så svimlende stort og herlig og guddommelig verk i hver den som av hjertet tror alle livets ord om dette i Det nye Testamente!!!

«Bare løgn er mannens sønner!» Slik er vi i oss selv ødelagt av synden. «La det stå fast, at Gud er sann, men hvert menneske en løgner.» Jesus sa: «Jeg er sannheten!» Rom. 3, 4 og Joh. 14, 6. Vårt himmelske kall, er å bli ham lik, nu her i nådetiden, altså å bli sannheten — bare sannhet i praksis, på alle mulige måter! Og her passer ordet i Esaias 53 i aller høyeste grad: «Hvem trodde det budskap han hørte?»

Men høylovet være Gud for hver den som virkelig tilegner seg levende tro på Jesu ord og apostlenes ord!!! For ved tro lykkes det. Dette er det samme som å bli frelst fra hykleri i alle mulige former, for hykleri er løgn! Se Luk. 12,

1. Hykleri er på enhver måte å late som om det er bedre med en, enn det virkelig er. Det er altså forestillelse! Forestilling = skuespill! Da innkasserer man ære for noe man ikke i sannhet er, istedenfor i all sannhets navn å protestere!

Det faller også sammen med svik og uoppriktighet og uærlighet. Det står om Jesus som noe ekstra stort, at han var uten svik. For han var jo sannheten! — —

"Vårt himmelske kall, er å bli ham lik, nu her i nådetiden, altså å bli sannheten."

Elias Aslaksen

"For å ydmyke seg, og gå ned, det er jo den mest lønnsomme dyd som finnes! Da stiger man i Guds øyne!"

Elias Aslaksen

Man kan altså lyve på flere slags måter, ikke bare ved direkte, brutal løgn og ved skrøner! Det alminnelige er jo dessverre å skjule sin dårlighet, og sin mangel på lykk-salighet. — Og å være livende redd for at noen skulle få rede på den! Man er da opptatt med å forsvare og unnskyldte seg selv, etter alle kunstens regler, istedenfor å gi lysets sanne dom medhold! —

Hva er det da man er så livende redd for? Jo, å synke i menneskenes øyne. Men man synker bare i dumme menneskers øyne! For å ydmyke seg, og gå ned, det er jo den mest lønnsomme dyd som finnes! Da stiger man i Guds øyne!

Å ha en skrekk for å ydmyke seg, er derfor åndelig talt avsigdig!

Det er også av den grunn at mange unnlater å be mennesker om tilgivelse både for dette og hint! Tross i at de har svært god årsak til det, og at det ville skape lykke i deres indre! I sannhet! Målet er jo: Bare sannhet!

Elias Aslaksen

"Skjulte Skatter" juni 1985

< Hør på audiofil av artikkelen.

Spørsmål

Hvorfor tror du at stykket «Fra bare løgn – til bare sannhet» er tatt med i dette tema om ydmykhet?

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Notater

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Ydmyke av hjertet

Det heter for eksempel det står ikke til den som vil og til den som løper, men til Gud som gir miskunnhet! Er det noen lov for hvem han gir miskunnhet, hvem han gir nåde? Ja, det er det, det er. Altså, overfladisk sett så tenker man: Ja, da nytter det ikke noen ting da, det er ikke noe hjelp det da å være ivrig? Nei, det er riktig det. Men det betyr ikke det at det er på slump og at det er lotteri og at Gud er lunefull.

Vi vet hvem han gir nåde! Ja, vi vet hvem han gir mere nåde, hvem han gir mest nåde, og hvem han absolutt ikke gir nåde. Det er mange som løper, det er mange som vil, det er mange som er ærgjerrige - kjenner du den glosen? Ja, hva er det for noe? Det er det at jeg vil, jeg vil opp, jeg vil frem. Jeg vil bli en Herrens tjener, jeg vil bli dyktig, jeg vil tale glimrende. Blås i ære med alt hva du vil. Vil du gå ned? Man kan være midt i en Guds levende menighet uten noensinne å bli lykkelig. Hva er grunnen? Sier ikke at det er mange grunner. Det er mangel på ydmykhet. En er for stor og for sterk i seg selv, det er den eneste grunn! Det er jo beviselig det, det er aldri for mange eksempler på det. Så er det smått stell med en, en har ikke seier over synd, ja det er riktig elendig. Og midt i det så har man svære interesser av å kunne stå frem og tale herlig.

Er det noen de kjenner seg igjen? Er det noen de kjenner seg igjen? Det er ikke farlig å være ydmyk, det er ikke farlig å erkjenne. Skjønner det ikke allerede nå? Det er det motsatte som er farlig. Er det noen som

kjenner seg igjen? Er det noen mening i det? Det er åndelig talt vanvittig. Det er hva det er. Annerledes sagt: det er jo hykleri, det er jo skuespill. Det er jo å ville bløffe, det er jo å ville imponere folk for å få en ære som jeg på ingen som helst slags måte tilkommer.

Er det ikke det? Ja, slutt med det. Slutt med det for bestandig. Se å bli interessert i å seire over synd. Og hva er veien til det? Hva er veien til det? Det er å være ydmyk. Det er å fornedre seg selv. Da gir Gud nåde om jeg ikke spurte om det en gang.

"Man kan være midt i en Guds levende menighet uten noensinne å bli lykkelig. Hva er grunnen? [...] Det er mangel på ydmykhet."

Elias Aslaksen

"Se å bli interessert i å seire over synd. Og hva er veien til det? Hva er veien til det? Det er å være ydmyk."

Elias Aslaksen

Elias Aslaksen

Fra en tale holdt i juli 1963

< Hør på talen.

Spørsmål

I talen «Ydmyke av hjertet» siterer Aslaksen et bibelvers fra Romerne 9 som sier at det ikke står på på den som vil eller på den som løper, men på Gud, som viser miskunn (nåde). Nytter det da ikke å «løpe»? Hvorfor skal vi da allikevel ydmyke oss?

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Notater

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Guds arbeidsmetode

Guds arbeidsmetode er i alt vesentlig alltid den samme. Dette er jo også ganske rimelig, da jo alle mennesker har de samme tilbøyeligheter, nemlig til å bli oppblåst, og til å få store tanker om seg selv, så de selv tar ære av hva Gud i sin store nåde har virket i og ved dem.

Nettopp derfor er hans faste plan og arbeidsmetode å få forhindret dette. Og således går da hans arbeide ut på å nedbryte oss etter kjødet og få oss til å synke tilstrekkelig i våre egne øyne, ved f. eks. å la både dette og hint mislykkes for oss, ved å trekke seg og sin nåde tilbake i visse tilfeller, og således la oss smake våre veiers frukt, frukten av vår egen styrke vilje og fornuft.

På denne måte blir vi ydmyket, og får ballast i vårt livs skip, så vi kan tåle en seilas i allslags omskiftende vær, uten å gå rundt — så vi kan nå frem i god behold til den evige havn.

Hans kjærlige, gode vilje er jo å opphøye oss med seg, og just derfor må han kraftig nedbryte oss, så vi omsider kan tåle opphøyelse uten å ta ære av det selv.

Dette gjennomfører han med fast hånd og fast hjerte, uten å la seg påvirke i minste måte av vår mangel på forståelse av hans handlemåte.

Ære, ære, ære — være hans navn!

Elias Aslaksen

"Skjulte Skatter" april 1958

"Hans kjærlige, gode vilje er jo å opphøye oss med seg, og just derfor må han kraftig nedbryte oss, så vi omsider kan tåle opphøyelse uten å ta ære av det selv."

Elias Aslaksen

<Hør på audiofil av artikkelen.

Spørsmål

I stykket «Guds arbeidsmetode» skriver Aslaksen om selv å ta æren som tilhører Gud. Det er én ting å ta ære av mennesker, men kan du tenke på et annet konkret eksempel på hvordan man kan ta æren som tilhører Gud, og hvorfor det er så farlig?

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Notater

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

«Davids rike nåde, den visse» //Esaia 55, 3

Det er altså to betegnende ting ved denne nåde, som underlig nok kalles Davids nåde, den veldige nåde som David fikk, den som maktet å få ham til å bli en mann etter Guds hjerte. Det skal det jo selvsagt noe voldsomt meget til å kunne bli! —

Og all den virksomme nåde som vi har anledning til å få nå i den nye pakts tid, den er jo mangfoldig ganger større og virksommere enn den man kunne få i den gamle pakts tid!

Men — helt guddommelig lovmessig — absolutt uten unntagelser — ifølge Peter og Jakob — kan vi kun få denne nåde hvis vi i sannhet er ydmyke, og bare i den grad vi er ydmyke.

Dette er visst og sant i alle måter! Ja, det er det sikreste av alt det sikre! Og det er like så sikkert at den stolte har Gud til motstander, som det er at den ydmyke får nåde. Dette er det åndelige, såvel som det menneskelige, livs naturlov. Det er den sanne bakgrunn for all opphøyelse og all fornedrelse, ifølge Jesu egne ord: «Den seg selv opphøyer, skal fornedres, og den seg selv fornedrer skal opphøyes.» Ja, selv om man selv ikke ønsket det. For det er Guds egen faste beslutning, ifølge sitt eget guddommelige vesen.

Vi får altså akkurat så rik og mangfoldig nåde som vi er ydmyke til! Og akkurat så sikkert og visst er dette, som det i det hele tatt er sikkert og visst at det virkelig i ånd og sannhet er ydmykhet vi har, og ikke ett eller annet surrogat for ydmykhet. —

Det er jo flere kjennetegn på ydmykheten. Den ydmyke gjør ikke innvendinger, eller bortforklaringer, eller protesterer, eller opponerer, eller tviler eller noler med å adlyde Guds ord og sine overordnede i denne verden, både på arbeidsssteder og i familielivet. Man lar seg da også gjerne formane og irettesette. — Og er dyktig til å tie stille, og ikke opplate sin munn, eller uttale seg om dette og hint, og om denne og hin, og til å snakke om noe man egentlig ikke har noe greie på, for han holder seg gjerne til det lave. Ja, han benytter anledningene til å holde seg der, for der er freden uten ende. —

Fremfor alt avholder den ydmyke seg fra å dømme og kritisere sin neste, for hver den som gjør slikt, har jo unektelig opphøyet seg, og tatt plass på et dommersete. Dommerne sitter jo der. —

Da er man så langt borte fra ydmykheten som østen er fra vesten. Og like så langt borte er da Guds sanne nåde fra enhver slik person! Så lenge man er ydmyk, er man så å si livsforsikret! Gud er nådig, miskunnelig og barmhjertig mot alle mennesker, unntatt de stolte, hovmodige, overmodige, selvkloke og oppblåste, for disse har Gud til motstandere! Stakkars mennesker!

Elias Aslaksen

"Skjulte Skatter" april 1985

"Og det er like så sikkert at den stolte har Gud til motstander, som det er at den ydmyke får nåde."

Elias Aslaksen

<Hør på audiofil av artikkelen.

Spørsmål

I stykket «Davids rike nåde, den visse» kommer det veldig klart fram at Gud står de stolte imot men gir de ydmyke nåde. Hvorfor tror du at det er slik? Kan du tenke på et eksempel fra hverdagen hvor Gud gir den ydmyke nåde?

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Notater

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Førsteklasses ydmykhet
består deri at man
frivillig dømmer seg selv
og fornedrer seg selv
— av egen drift.

ELIAS ASLAKSEN

**Vi får altså akkurat
så rik og mangfoldig nåde
som vi er ydmyke til !**

Elias Aslaksen

forbed og min
som fulvoren.
er takk
er og skakk.
jeg takk?
en dør.
er utvilske ha hjerteleg takk
er har edel
det stillt hjerte har f
er for seg, bli

DETTE HEFTET TILHØRER

COPYRIGHT TIL ARBEIDSHEFTET LIGGER HOS
BCC ONLINE © 2020

STYKKENE ER HENTET FRA © STIFTELSEN SKJULTE SKATTERS FORLAG
TALEUTDRAG ER HENTET FRA BMM, HVOR HELE TALEN ER TILGJENGELIG

Hør
Dyrebare kabbek
Litter, eldgamle m
Hør du er for
Her på jord
Jest for dem som
Hørn eller du m
For hvor ior
Som underlig om
Som gjør forbed i
Hillet som fulv
Tageren heit er h
Hilte a B